

[Formanden.]

gende Forslag om Formueafgift saavel som de af Regeringen forelagte Kriseforslag om Kornotland m. v. er et Led i, opfordrer Tinget Regeringen til at søge Krisen afledet og fuld Beskæftigelse opnaaet gennem en Lovgivning, der,

1. inddrager Grundrenten saaledes, at alles Ligeret til at være paa Jorden sikres gennem fuld Grundskyld, hvis Paaligning i Overgangstiden kan fordeles ved at yde Skødehaverne en Afkortning i Forhold til Gælden og tilvejebringe Dækning herfor gennem en Afgift af Obligationer i fast Ejendom,
 2. afskaffer alle Toldskatter og Valutacentralen samt alle andre hjemlige Hindringer for den frie Handel mellem Landene, idet disse Foranstaltninger hemmer Varebytningen og forøger den skadelige Virkning af fremmede Landes Afspærringer,
 3. ophæver de indirekte Skatter og offentlige Indgreb i Produktion og Omsætning, som fordyrer Varerne og hindrer den naturmæssige Tilpasning af Produktionen efter Befolkningens Behov, idet dog Afgiften af Öl, Spiritus og Tobak kan anvendes til Afvikling af den gennem uretfærdige Samfundsforhold nødvendiggjorte sociale Forsorg.
- I Overensstemmelse med Virkningerne af ovennævnte Lovgivning er det en Selvfølge, at der sikres et stabilt Pengevæsen ved en Nationalbankpolitik, der skaber Ligevægt mellem Landbrugspristallet og Detailpristallet, og Tinget gaar hermed over til Dagsordenen.

Det er denne Paastand paa Overgang til Dagsorden, der foreligger til Forhandling.

Christmas Møller: Jeg forstaaer den højtærede Formands Meddelelse til os om, at det er denne indholdsrige Dagsorden, der nu foreligger til Forhandling, saaledes, at vi naturligvis paa vore Partiers Vegne i ganske særlig Grad skal udtale os om, hvad der staaer i denne Dagsorden — og det skal jeg da ogsaa gøre —, idet man dog naturligvis har Lov til, saaledes som det er Sæd og Skik, at indfette Bemærkninger i Tilknøytning til den Debat, der har afstedkommet den fremsatte Dagsorden.

Jeg vil da sige, at jeg forstaaer naturligvis saa overmaade godt, at det former sig paa den Maade, at baade Socialdemokrater og Retsforbund er kede af det. Socialdemokraterne, Regeringen, er naturligvis kede af det, fordi de her ser et Forslag fra kom-

munistisk Side, som de egentlig maa slutte op om, et Forslag, om hvilket Finansministeren siger, at det er et godt Forslag. (*Finansministeren* [H. P. Hansen]: Det er det ogsaa). Det er det ogsaa, siger den højtærede Finansminister, han er altsaa egentlig helt godt tilfreds med det. Men saa siger Finansministeren for at klare denne Situation: Kan I huske, hvor glade Konservative og Venstre — jeg har dog kun de Konservative at skulle tale om — var ved Kommunisternes Indmarch her paa Rigsdagen! Det er fuldkommen urigtigt, hvad den højtærede Finansminister siger i saa Henseende. Forholdet er det, at naar det somme Tider formede sig saaledes, at Konservative paa den ene Side og Kommuniste ud fra et helt andet Synspunkt angreb Socialdemokraterne, saa havde Socialdemokraterne kun den Parade: dér kan man se, Fronten samlet mod os! Men Sagen er den, at vi for vort Vedkommende altid har stillet os i det skarpest mulige Forhold til Kommunisterne. Jeg kan for mit Vedkommende sige, at det, den højtærede Finansminister siger, er helt urimeligt, og jeg beder om Tilladelse til et ganske kort Citat af Rigsdagstidenden for 1932—33, Sp. 1692. Jeg siger dér:

„Man kan tillægge det kommunistiske Partis Indmarch paa Rigsdagen større eller mindre Betydning — og jeg for mit Vedkommende tror ikke, man endnu helt kan være klar over, om det betyder, at et venstresocialistisk Arbejderparti er ved at dannes, eller det ikke gør det, jeg tror, man maa sige, at Valget den 16. November meget godt kan være en Krusning, saa at dette Parti atter glider tilbage, men det kan ogsaa betyde en lignende Udvikling, som man har set i andre Lande —.“

At dette skulde være noget Udtryk for det, den højtærede Finansminister sagde, at vi havde med Glæde set dette Parti dannes, er jo fuldkommen urimeligt, idet jeg overhovedet gennem den Udtalelse tillægger det overmaade lidt Betydning og aldeles ikke siger noget om, hvad det vil komme til at betyde. Derfor har jeg da ogsaa Lov til at sige til den højtærede Finansminister, at hans Tale i saa Henseende er fuldkommen urimelig. Jeg bad ham nede fra min Plads om at bevise, at en saadan Glæde havde eksisteret. Finansministeren var renonce med Hensyn til Bevis, han vil vedblive at være det, og i den Henseende vil hans Argumentation ikke paa nogen Maade adskille sig fra, hvad han i mange andre Henseender kan fremføre.

Den Dagsorden, som her er stillet, er jo en Blanding af overmaade meget. Jeg